

Mindebog

for

Bornholms

Baptistmenigheds

Medlemmer.

Baptistmenigheden

paa

Bornholm,

stiftet 13de Maj 1848.

Forstander: **P. A. Holm,**

Bakkestræde 3, Rønne.

Kasserer: **Mich. Andersen,**

Lille Torv.

Menighedsraadet:

P. A. Holm, Jesp. Andersen,
Joh. Larsen, Mich. Andersen,

N. H. Engel, Anth. Riis,

G. Jensen.

1913.

Kundskabs Fader, Visdoms Væld!
Til vor Gerning giv os Held.
Hvad her plantes, lad det lykkes,
Hvad her grundes, lad det bygges
Paa den rette Hjørnesten!

Lad vor Slægt opfostres her,
Sund og flink til Livets Færd.
Vokse op ved Helligaanden,
Vokse med Guds Søn ved Haanden,
Fremad til vort Himmelhjem.

Menighedens Hovedsæde

er i Rønne, hvor Menighedens væsentligste Anliggender afgøres. Menighedens Aarsmøde, hvor Regnskabet aflægges, afholdes 1. Januar Kl. 2. Indtræffer 1. Januar en Søndag, da næstfølgende Dag:

Ordinære Menighedsmøder afholdes som Regel den tredie Søndag i hver Maaned Kl. 7¹/₂, iøvrigt saa ofte, som Forholdene kræver det. Menighedens Anliggender afgøres paa disse Møder ved simpel Stemme flerhed iblandt de mødte.

Menigheden har Stationer med Regnskabsfører i Hasle, Sandvig, Gudhjem, Østermarie, Neksø, Aakirkeby-Aaker og Klemens. Paa disse Stationer behandles Sager og foretages Valg vedrørende den stedlige Station, under Forstanderens Ledelse. Vigtigere Sager forebringes Hovedstationen. Enhver af disse Stationer har Ret til at vælge en Broder, der, saa ofte

han selv eller Stationen ønsker det, kan overvære Menighedsraadets Møder.

Menighedens Virksomhed.

Møder.

Det er Menighedens Opgave at forkynde Kristi Evangelium til Menneskers Frelse samt at døbe dem, som formedelst Troen paa Kristus lader sig frelse, og derved forene til en Menighed i Overensstemmelse med Bibelens Lære.

Menigheden lader afholde offentlige Møder her paa Øen, eftersom Forholdene og Arbejdskræfterne tillader. Sted og Tid averteres i Bladene.

Ethvert Medlem bør ved selv at møde og indbyde andre medvirke til, at Møderne bliver vel besøgte og opbyggelige.

Søndagsskole.

Søndagsskole for Børn, saavel som Bibelklasse for Ungdom, afholdes hver Søndag paa saa mange Pladser, som muligt. Alle Børn og unge Mennesker

er velkomne. — Denne betydningsfulde Virksomhed paakalder alle Medlemmers Interesse og Bistand for med Kraft at kunne virke til Gavn for den opvoksende Slægt.

Ungdomsforeningen

optager unge Mænd og Kvinder for ved Møder med Bibellæsning, Foredrag, Samtale, Bøn og Sang at vinde de Unge for Kristus, fostre og befæste dem i Naaden og Sandheden.

Ogsaa Ældre er velkomne ved Ungdomsmøderne.

Bibliothek med sund og god Læsning forefindes.

Hjælpeforeningens

Formaal er at lindre Nød og Fattigdom iblandt Menighedens Medlemmer, særligt Enker og Svage (Gal. 2, 10.; 1. Joh. 3, 17.; 2. Cor. 8, 12.). Enhver Broder og Søster opfordres til at være Medlem. Bidraget er efter eget Skøn, dog ikke mindre end 50 Øre halvårlig.

Man henvende sig til Formanden.

Musik- og Sangkoret

søger at tjene til Guds Ære og Menighedens Opbyggelse ved at fremme og udvikle Sangen og Musikken i Herrens Tjeneste. (Ps. 98, 4—6.; 2 Krøn. 5, 12—13).

Syforeningen

samler Søstrene for ved fælles Arbejde at tilvejebringe Midler til Hjælp i Menighedens Virksomhed. Deres Arbejder bort-sælges Fastelavnsmandag og første Mandag i Oktober, til hvilke Bortsalg enhver Gave modtages med Tak.

Traktatvirksomhed

øves planmæssigt ved gratis Uddeling af „Fredsbudet“, skiftevis i de forskellige Dele af Byen. Omdelingen besørages af dertil anmodede unge Medlemmer.

Løvrigt kan alle Medlemmer erholde Traktater til gratis Uddeling ved Henvendelse i Kapellet.

Menighedsbestemmelser.

1. Enhver Sag, som ønskes til Forhandling i Menigheden, maa forud indgives til Menighedsraadet.¹⁾
2. Menigheden anser det som Medlemmernes Pligt at yde et Bidrag til Virksomheden, hvis Størrelse det overlades enhver selv at bestemme. Udgifterne ved Menighedens Virksomhed bestrides alene ved Medlemmernes frivillige Ydelser. Med 1. Cor. 16,2 for Øje maa det anbefales ethvert Medlem at yde Bidraget ugentligt, om det end bliver nok saa lille. (2. Cor. 9, 7.). Medlemmerne erholder dertil smaa Konvolutter med Nummer, hvori Bidraget kan lægges og afleveres, saavidt muligt hver Søndag. Regnskabet fremlægges til Eftersyn for

¹⁾ Af Ap. Gj. 15, 6 ses, at Apostlerne og de Ældste først traadte sammen for at overlægge Sagen, medens Beslutningen (V. 22) toges i Menigheden.

Medlemmerne i Kapellet i Rønne de fire sidste Dage i Aaret.

3. Menigheden raader indstændig hvert Medlem til at afholde sig fra at nyde og byde berusende Drikke som Drik.
 - a. Man bør undgaa den Fare og Fristelse, man selv udsætter sig for ved ikke at være afholden. Vi har set mange sørgelige og advarende Eks-empler ogsaa blandt Kristne. (1. Cor. 10, 12).
 - b. Man bør afholde sig derfra for Eks-emptlets Skyld. (Rom. 14, 13. 15.; 1. Cor. 8, 8—12.).
 - c. Det er i Overensstemmelse med Herrens Ord. (Gal. 5, 22.; 2. Petr. 1, 6.; Sal. Ordspr. 23, 29—35.; Rom. 14, 21.; Phil. 1, 8.).
4. Den første Fredag i August er af Menigheden berammet som Offerdag. Vi ofrer denne Dags Fortjeneste til Missionen (til Afbetaling paa Menighedens Gæld). Ogsaa dette er følgerig en frivillig Sag, men alle Medlemmer opfordres til at deltage og til særlig paa

denne Dag at nedbede Guds Velsig-nelse over Menigheden.

5. Prædikanter, som ikke tilhører vort Samfund, kan ikke uden Menighedens Samtykke virke i Menigheden. (1. Joh. 4, 1.; 2. Joh. 7—11).

Begrundet paa tidligere Erfaringer bør man være forsigtig overfor tilrejsende Prædikanter, ogsaa af vort eget Samfund, og ikke lade saadanne virke iblandt os, uden at der haves Bevis for, at de ere kaldte og udsendte af nogen Menighed, eller man forøvrigt har tilstrækkeligt Kendskab til dem.

Intet Medlem har Ret til paa egen Haand at iværksætte nogen Prædikants Virksomhed.

6. Med Hensyn til Konfirmationen, der ikke har Hjemmel i Guds Ord, da anser Menigheden den for at være et Menneskeværk, hvorpaa Apostelens Ord i Col. 2, 20—22 maa anvendes, og det er ethvert Medlems Pligt at gøre sin Indflydelse gældende, for at deres Børn ikke lader sig konfirmere. Men ligesaa bestemt mener Menigheden, at der ikke

bør anvendes Tvang eller Magt for at forhindre den.

Dersom et Barn trods Forældrenes Formaning og Raad vil konfirmeres, bør vedkommende Fader eller Moder lade nogen Broder tale med Barnet, forinden det bliver indskrevet hos Præsten, for at erfare, at det er Barnets egen bestemte Vilje og Forældrene saaledes er uden Ansvar.

7. Menighedens Medlemmer spiser almindeligvis ikke Blod og fraraader at gøre det.

Blodet har igennem hele den gamle Pagt været unddraget almindelig Spise. De levitiske Anordninger giver bestemt Forbud derimod, og allerede til Noah sagde Herren: „Alt det, som lever og vrimler, skal være Eder til Spise; dog Kød med Sjælen, med Blodet, maa I ikke æde“. Ogsaa i det nye Testamente fraraades Spisning af Blod, (Ap. Gj. 15, 28—29), hvorfor man gør Ret i at afholde sig derfra. (1. Cor. 8, 13, 10, 32).

8. Ethvert Medlem, som fraflytter Menig-

heden, bør inden Afrejsen herfra erholde Medlemsbevis, for snarest muligt at forene sig med en Menighed andetsteds.

Kristi Lære

om

1. Vort Forhold til Gud.

Uden nogen bliver født paa ny, kan han ikke se Guds Rige (Joh. 3, 3). Hvo, som har Sønnen, har Livet; hvo, som ikke har Sønnen, har ikke Livet (1. Joh. 5, 11). Altsaa skal enhver af os gøre Gud Regnskab for sig selv (Rom. 14, 12). Sandelig, sandelig siger jeg Eder: hvo, som hører mit Ord og tror den, som mig udsendte, har et evigt Liv og kommer ikke til Dommen, men er gaaet over fra Døden til Livet (Joh. 5, 24). Alle have jo syndet; dem fattes Ære for Gud, og de blive retfærdiggjorte uforskyldt af hans Naade, ved den Forløsning, som er i Kristus

Jesus. Den, som har Gerninger at fremvise, tilregnes Lønnen ikke af Naade, men som Skyldighed; den derimod, som ikke har Gerninger, men tror paa ham, som retfærdiggør Synderen, regnes hans Tro til Retfærdighed (Rom. 3, 23—24.; 4, 4—5). Dersom I blive i mit Ord, ere I sandelig mine Disciple, og I skulle forstaa Sandheden, og Sandheden skal frigøre Eder (Joh. 8, 31—32). Hvor meget mere maa da Kristi Blod, som formedelst en evig Aand frembar sig selv som et ulasteligt Offer for Gud, rense Eders Samvittighed fra døde Gerninger til at tjene den levende Gud (Hbr. 9, 14). I ere ikke Eders egne, thi I ere dyrekøbte, ærer derfor Gud i Eders Legeme og i Eders Aand, hvilke høre Gud til (1 Cor. 6, 19—20). Thi dette er Guds Vilje, Eders Helliggørelse (1 Thess. 4, 3). Holder Eder nær til Gud, saa skal han holde sig nær til Eder (Jak. 4, 8).

2. Vort Forhold til Menigheden.

Men de holdt sig varagtige til Apostlernes Undervisning, Samfundet, Brødets

Brydelse og Bønnerne (Ap. Gj. 2, 42). Vi ere alle døbte i en Aand til at være et Legeme. Enten et Lem lider, lide alle Lemmerne med, eller et Lem bliver holdt i Ære, glæde alle Lemmerne sig med. Men I ere Kristi Legeme og Lemmer hver især (1. Cor. 12, 13, 26—27). Lader os trakte efter det, som tjener til Fred og indbyrdes Opbyggelse (Rom. 14, 19). Værer uden Forargelse baade for Jøder og for Guds Menighed (1. Cor. 10, 32). Og ikke forlade vor egen Forsamling, som nogle have for Skik, men formane hverandre (Hebr. 10, 25). Du skal heraf vide, hvorledes man bør omgaas i Guds Hus, hvilket er den levende Guds Menighed (1 Tim. 3, 15).

3. Vort Forhold til hverandre.

I elskelige! lader os elske hverandre; thi Kærligheden er af Gud. Thi hvo som ikke elsker sin Broder, som han har sét, hvorledes kan han elske Gud, som han ikke har sét (1. Joh. 4, 7. 20). Men haver for alle Ting en inderlig Kærlighed til hverandre; thi Kærlighed skal skjule Syn-

dernes Mangfoldighed (1. Petr. 4, 8). Men den, som har denne Verdens Gods og ser sin Broder lide Mangel og lukker sit Hjerte for ham, hvorledes bliver Guds Kærlighed i ham? Mine Børn, lader os ikke elske med Ord, ejheller med Tunge, men i Gerning og Sandhed (1. Joh. 3, 17—18). Bærer hverandres Byrde og opfylder saaledes Kristi Lov. Derfor, eftersom vi have Lejlighed, lader os gøre det gode mod alle, men mest mod Troens Egne (Gal. 6, 2. 10). Intet af Lyst til Trætte eller forfængelig Ære; men agter hverandre i Ydmyghed højere end Eder selv (Phil. 2, 3). Lader Kristi Ord bo rigeligen iblandt Eder i al Visdom, saa I lære og paamine hverandre med Psalmer og Lovsange og aandelige Viser, idet I synge yndeligen i Eders Hjerter for Herren (Col. 3, 16). Lader os give Agt paa hverandre, saa vi opmuntre hverandre til Kærlighed og gode Gerninger (Hebr. 10, 24). Alt hvad I ville, Menneskene skulle gøre mod Eder, det gør I ogsaa mod dem (Math. 7, 12).

4. Vort Forhold til Lærerne.

Brødre! beder for os, at Herrens Ord maa have Løb og prises ligesom hos Eder (2. Thess. 3, 1). Men jeg formaner Eder, Brødre, ved vor Herre Jesus Kristus og ved Aandens Kærlighed, at I ville med mig stride i Bøn for mig til Gud (Rom. 15, 30). Men vi bede Eder, Brødre! at I skønne paa dem, som arbejde iblandt Eder og ere Eders Forstandere i Herren og paamine Eder, og agte dem højligen i Kærlighed for deres Gernings Skyld (1. Thess. 5, 12—13). Lyder Eders Vejledere og værer dem hørige; thi de vaage over Eders Sjæle, som de, der skulle gøre Regnskab, at de kunne gøre dette med Glæde og ikke sukkende; thi dette er Eder ikke gavnligt (Hebr. 13, 17). Den, som undervises i Ordet, skal dele alt godt med den, som ham underviser (Gal. 6, 6).

5. Vort Forhold til dem, som forse sig.

Taler ikke ilde om hverandre, Brødre (Jak. 4, 11). Men om din Broder synder imod dig, gæk hen og straf ham imellem ham og dig alene; hører han dig, har du

vundet din Broder. Men hører han dig ikke, da tag endnu én eller to med dig, paa det at Sagen maa blive fast efter to eller tre Vidners Mund. Men hører han dem ikke, da sig Menigheden det; men hører han ikke Menigheden, da skal han være for dig som en Hedning og Tolder (Math. 18, 15—17). Dem, som synde, irttesæt dem for alles Aasyn, at og de andre kunne have Frygt (1. Tim. 5, 20). Brødre, dersom og et Menneske bliver overilet af nogen Brøst, da hjælper ham tilrette, I Aandelige, med Sagtmodigheds Aand, men se til dig selv, at ikke og du bliver fristet (Gal. 6, 1). Men vi formane Eder Brødre, paaminder de uskikkelige (1. Thess. 5, 14). Saa I fordrage hverandre og tilgive hverandre, dersom nogen har Klagemaal imod nogen (Col. 3, 13). Værer velvillige mod hverandre, barmhjertige, tilgivende hverandre, ligesom og Gud har tilgivet Eder i Kristus (Ef. 4, 32). Naar I staa og bede, forlader, dersom I have noget imod nogen, at og Eders Fader, som er i Himlene, maa forlade Eder Eders Overtrædelser. Men dersom

I ikke forlade, skal Eders Fader ej heller forlade Eder Eders Overtrædelser (Mark. 11, 25—26).

6. Vort Forhold til Verden.

I Broderkærligheden Kærlighed til alle (2. Petr. 1, 7). Thi formaner jeg først for alle Ting, at der gøres ydmygelige Begæringer, Bønner, Forbønner, Taksigelser for alle Mennesker (1. Tim. 2, 1). Prædiker Evangelium for al Skabningen (Mark. 16, 15). Baade Græker og Barbarer, baade vise og uvise er jeg en Skyldner (Rom. 1, 14). Red dem, som føres til Døden, dem, som vaklende drage hen for at miste Livet; maatte du dog holde dem tilbage (Sal. Ordsp. 24, 11). Omgaas viseligen med dem, som ere udenfor, saa I købe den belejlige Tid. Eders Tale være altid yndelig, krydret med Salt, saa I vide, hvorledes det bør Eder at svare enhver (Col. 4, 5—6). I ere Jordens Salt. I ere Verdens Lys. Lader saa Eders Lys skinne for Menneskene, at de se Eders gode Gerninger og ære Eders Fader, som er i Himlene (Math. 5,

13. 14. 16). Værer derfor al menneskelig Orden underdanig for Herrens Skyld. Thi saaledes er det Guds Vilje, at I ved at gøre det gode skulle bringe de daarlige Menneskers Vankundighed til at tie (1. Petr. 2, 13. 15). Vare I af Verden, da vilde Verden elske sit Eget, men efterdi jeg har udvalgt Eder af Verden, derfor hader Verden Eder (Joh. 15, 19). Salige ere I, naar man bespottet og forfølger Eder og taler alle haande ondt imod Eder for min Skyld og lyver det (Math. 5, 11).

Bemærk dig disse Raad.

Søg ved Herrens Naade at blive et godt og nyttigt Medlem af Guds Menighed. Hold dig nær til Menigheden, lad den være dig et aandeligt Hjem, deltag i dens Møder, søg dens bedste; udfyld din Plads saaledes, at man savner dig, naar du er borte.

Læs daglig i Guds Ord og bed om Helligaandens Oplysning og Vejledning. (1. Tim. 4, 13; Ps. 1, 2—3; 119, 11, 18). Dette er absolut nødvendigt for det aandelige Liv. Naar Bøn og Guds Ords Betragtning ophører, begynder Frafaldet fra Gud.

Naar du gaar til Møde, da søg at være med til at begynde Mødet, baade af Hensyn til dig selv, Prædikanten og Forsamlingen; det har større Betydning, end man almindeligt betænker.

Sid frem i Salen, deltag i Sangen, vær med i Bønnen, se paa Prædikanten, vær opmærksom imod andre, særlig imod Fremmede, og bidrag i det hele til en god Stemning over Mødet.

Bed daglig for Menigheden, dens Forstander, Prædikanter og hele Virksomhed, at Ordet maa være velsignet til Synderes Frelse og Guds Børns Opbyggelse.

Søg selv at gøre en Gerning for Herren og efter Evne at være nyttig for andre ved at uddele Traktater, indbyde

til Møder, aflægge Vidnesbyrd om din Frelser, baade i Tale og i dit Liv.

Ofre til Menigheden og Herrens Sag eftersom du formaar, og du skal selv høste Glæde og Velsignelse deraf. Det, man ofrer noget for, kommer man til at elske, og om man bringer virkelige Ofre for Missionen, kommer man til at elske den og bede for den. Indret din Forretning efter den kendte gyldne Regel: Erhverv saa meget du kan, spar saa meget du kan og giv saa meget du kan.

Hold og læs vort Samfundsblad „Evangelisten“. Det gavner dig selv. Bladet virker oplysende og belærende. Samfundsfølelsen og Interessen for Fællesmissionen vil derved vækkes. Du støtter vor fælles Sag derved. Det er vort Samfunds Organ og Forbindelsesled imellem Menighederne i vort Land. Bladet er vort fælles Foretagende og behøver vor fælles Støtte.

Ungdomsbladet „Mærket“ anbefales

særligt de Unge, og „Den lille Lærer“ for Børn og Søndagsskoler.

Anvend aldrig Tid og Penge paa daarlig og tvivlsom Literatur. Køb aldrig ukendte Bøger, uden de fra paalidelig Side er anbefalede som sunde og gode, dette gælder ogsaa religiøse Bøger. Der findes saa megen sund og god Læsning, at man for de samme Penge og i den samme Tid kan forædle og berige sin Aand i Stedet for at besmitte den.

Vær punktlig i at holde Hviledagen. Modtag den som en dyrebar Gave, benyt den til Sjælens Opbyggelse, og vær et Eksempel for andre i at undgaa al Handel og unødigt Arbejde.

Lyt ikke til Bagtaleren, og tal ikke selv ilde om andre. Bagtaleren skader tredobbelt: Sig selv, den, man taler om, og den, man taler til.

Følg Guds Ords Anvisning og tal personlig med den fejlende, dette er baade Ret og Pligt.

Vær ikke letsindig i at stifte Gæld, vær redelig og punktlig, og lad det være din Opgave at holde, hvad du lover, der ved vinder du selv Tillid og Agtelse, og pryder Kristi Lærdom i din Omgangskreds.

Gaa aldrig noget Sted, hvor du ikke kan have Herren med dig, og foretag dig aldrig noget, som du ikke kan gøre i Jesu Navn og bede ham velsigne.

Enden paa Sagen, naar alting er hørt, er denne: frygt Gud og hold hans Bud; thi det bør hvert Menneske at gøre (Præd. 12, 13).

Udtog

af

Baptisternes Crosbekendelse.

Om Synderens Omvendelse.

Frelsens Vej er denne, at Mennesket ved Guds Ord, som er levende og kraftigt, (Hebr. 4, 12.; Jer. 23, 29.) opvækkes af sin dybe Syndesøvn (Ap. Gj. 2, 37.; Es. 55, 10. 11.; Luk. 16, 29—31.), erkender sine Synder og sin Brøde og hjertelig angreder dem (2. Cor. 7, 10.; Luk. 18, 13. Ps. 51, 6.; Ap. Gj. 17, 30.; Luk. 7, 37—48). I Følelsen af den Fare, han staar i, flyer han til Kristus, (Joh. 6, 37.; Math. 11, 28.) sin eneste Redningsmand og Saliggører (Ap. Gj. 4, 12.; Joh. 14, 6.; Joh. 3, 36), og modtager ved Troen paa ham sine Synders Forladelse (Rom. 3, 24. 25. 28.: Ap. Gj. 26, 17. 18.) og det Vidnesbyrd i sit Hjerte, at han er et Guds Barn

og det evige Livs Arving (Rom. 8, 16. 17.; Gal. 4, 6.; 1. Joh. 5, 10. 11.; Ef. 1, 13. 14.; 4, 30.; 2. Cor. 1, 21. 22). Denne store Forandring i Synderens Hjerter og Erkendelse er udelukkende den Helligaands Gerning (1. Cor. 6, 11.; 1. Cor. 12, 3.; Joh. 6, 45.), som efter Guds naadige Vilje ledsager Ordet med sin almægtige Virkning (1. Thess. 1, 5.; 1. Cor. 2, 4. 5.; Joh. 6, 63.; Ap. Gj. 10, 44.; Ezech. 37, 7. 10.) og derved bevirker den kødelig sindede Synders Igenfødselse (Joh. 1, 13.; Joh. 3, 3. 5. 6. 7.; Jak. 1, 18.; 1. Petr. 1, 23.; Gal. 6, 15.), oplukker hans Hjerter (Ap. Gj. 16, 14.), oplyser hans Sjæl (Ef. 5, 8.; 1. Cor. 2, 14.) og frembringer den levende Tro paa Kristus (Ef. 2, 8).

Om den hellige Daab.

Vi tro, at den af Kristus anordnede hellige Daab, som indtil hans Genkomst skal vedblive i Menigheden (Math. 28, 19. 20.) efter det ny Testaments bestemte Ord bestaar deri, at den, der døbes, af en dertil beskikket Herrens Tjener i Navnet Faderens og Sønnens og den Hellig-

aands nedsænkes i Vandet og atter fremhæves af dette (Math. 3, 13—15.; Mark. 1, 9.; Math. 3, 16.; Joh. 3, 23.; Ap. Gj. 8, 36. 38. 39). Kun paa denne Maade udføres den guddommelige Befaling (Ef. 4, 5.; Rom. 6, 5.) og Kristi Anordning beholder sin dybe oprindelige Betydning (Col. 2, 12. 13). Lige saa bestemt betegnes de Personer i den hellige Skrift, som skulle underkaste sig denne Anordning og med taknemmeligt Hjerter gribe dette Naademiddel, nemlig kun saadanne Mennesker, lige meget til hvilket Folkeslag de høre, som iforvejen ved Evangeliet og Guds fri Naade ere blevne omvendte fra deres Synder til Kristus og af ganske Hjerter tro paa paa ham som deres Frelser (Mark. 16, 16.; Ap. Gj. 2, 37. 38. 41.; 5, 14.; 8, 12.; 8, 37.; 18, 8.; Gal. 3, 26. 27.; Ap. Gj. 10, 42—48.; 16, 13—15.; 40, 29—34.; Math. 3, 1. 2. 5. 6. 7—9.; Mark. 1, 5.; Luk. 3, 3.; Ap. Gj. 13, 24).

Daaben er Guds højtidelige Erklæring og Forsikring til den troende, der døbes, at han er nedsænkt i Kristus Jesus (Rom. 6, 3.); og saaledes død, begravet og op-

standen med ham (Rom. 6, 4. 8.; Col. 2, 12. 13.), at hans Synder ere aftoede (Ap. Gj. 9, 9.; 22, 12. 13. 16.; 2, 38.), og at han er Guds kære Barn, i hvilket Faderen har Velbehag (Math. 3, 17.; Ef. 1, 6). Daaben skal fremkalde en kraftigere og mere bestemt Bevidsthed om sin Frelse og Salighed hos den, der døbes, (1. Petr. 3, 21.; Ap. Gj. 8, 39.; 9, 19. 20.; 16, 31—34; Rom. 6, 3—11.) og dette vil Gud frembringe ved at besegle en saadan med den Helligaand, (Math. 3, 16.; Hebr. 1, 9.; 2. Cor. 1, 21. 22.; Ap. Gj. 2, 38.), dog kun, naar han i Forvejen har frembragt den sande saliggørende Tro paa Guds Søn og paa hans Død og Opstandelses Kraft (Ef. 1, 13).

Daaben er en Førstegrøde af Troen og Kærligheden til Herren, en Indtrædelse i Lydighed mod Herren (Ap. Gj. 2, 38. 41.; 9, 6.; 22, 16.; Joh. 15, 10. 14.; Mark. 16, 16.) og i hans Menighed (1. Cor. 12, 13.; Ap. Gj. 2, 47). Den er en højtidelig Erklæring og Bekendelse af Synderen (1. Petr. 3, 21.; Hebr. 10, 22. 23.; 4, 14.), der har erkendt det skrækkelige i Synden og

det fordømmelige i sit hele Væsen (Ap. Gj. 2, 36. 37.; 9, 5. 6, 9.; 16. 29. 30.; Math. 3, 6.), at han sætter alt sit Haab alene paa sin Frelsers Jesu Kristi Død og Opstandelse (Ap. Gj. 2, 38.; Rom. 6, 3. 8.; 2. Cor. 5, 15.) og tror paa ham, som Forløser fra Forbandelsen og Syndens Sold (Rom. 6, 23.; 6, 10. 11.; Es. 53, 5.; Ap. Gj. 8, 35.), at han med Legeme og Sjæl overgiver sig til Kristus og ifører ham (Gal. 3, 26. 27.) som sin Retfærdighed og Styrke (Es. 45, 23. 24.), at han hengiver sit gamle Menneske til Døden og ønsker med Kristus at vandre i et nyt Levned (Rom. 6, 4—6).

Daaben har det ejendommelige, at den kun skal udføres én Gang, medens de andre Naademidler gentages og fornyes hele Livet igennem; derfor er det i Særdeleshed nødvendigt, at denne ene Handling sker ret.

Om den hellige Nadver.

Denne naadefulde Anordning, som Herren har givet sin Menighed, og som vi ansæ for et uskatterligt Naademiddel, vi

ofte skulle bruge (Ap. Gj. 2, 42. 46.; 20, 7.), bestaar deri, at der, efter at Indsættelsesordene ere udtalte, og efter højtidelig Takkebøn, brydes Brød af den, som Menigheden har beskikket dertil, og at dette derpaa nydes af Menighedens Medlemmer, ligesom ogsaa Vin af Kalken derefter (Mark. 14, 22. 24.; Math. 26, 26—28.; Luk. 22, 17—20.; 1. Cor. 11, 23—25).

Efter den hellige og salige Befaling, der er dem givet, skulle Herrens genløste, indtil han atter kommer, ved dette Maaltid forkynde hans Død, som deres Livs og Frelses eneste Grund (1. Cor. 11, 26.; Joh. 6, 51.; Es. 53, 5). Ved at forkynde dette, bliver Guds Søns Ihukommelse paa ny levende i deres Hjerte; han fremtræder paa ny for deres Sjæl i sin blodige Skønhed (1. Cor. 11, 23—25.; 2. Tim. 2, 8).

Vi tro, at Kristus i disse hellige Tegn giver de troende sit Legeme og sit Blod paa en aandelig Maade at nyde. (Ps. 42, 3.; Es. 55, 2.; Joh. 6, 57). Kristi Legemes og Blods Samfund i Nydelsen af den hellige Nadver (1. Cor. 10, 16.) skal være den troende et guddommeligt Pant, ved

hvilket Bevidstheden om, at han har Del i Kristus og hans Offer, forhøjes og styrkes (Luk. 22, 19. 20.; Joh. 6, 57.; 1. Joh. 5, 12.; Joh. 17, 23.; Rom. 8, 32.), og hvorved den Syndsforladelse, han har tilegnet sig i Troen, atter igen fornyes og tilsikres ham (Math. 26, 26—28).

Den hellige Nadver er udelukkende kun for saadanne, som ved Guds omvendende Naade ere blevne hans Ejendom (1. Cor. 10, 16—18. 20. 21.; 5, 11.; Math. 7, 6.; 2. Cor. 6, 14—18.) og have annammet den hellige Daab (Math. 28, 19. 20.; 1. Cor. 12, 13).

Om Herrens Menighed.

Ved Daaben optages vi i Kristi Menighed paa Jorden (1. Cor. 12, 13.), og Herren har anordnet dette som et Naademiddel for os (Ef. 4, 15, 16.; Hebr. 10, 24. 25.; Rom. 12, 5). I Overensstemmelse med Jesu Kristi og hans Apostlers Befaling (Joh. 17, 22.; 1. Petr. 2, 5.; 2. Cor. 6, 16. 17.) som og med den apostoliske Tids Eksempel (Ap. Gj. 4, 32.; 1, 14.; 2, 1. 41. 46. 47.; 4, 24. osv., se hele Apost-

lernes Gerninger) og for at kunne efterleve alle det ny Testaments Anordninger (Math. 18, 15—17.), er det ethvert til Gud omvendt Menneskes Pligt ikke at staa for sig selv alene, men at forbinde sig med andre af Herrens Disciple som Lemmer af et Legeme (1. Cor. 12, 27.; 12, 12—27.) og som de levende Stene i et Gudshus (Ef. 2, 19—22.; 1. Petr. 2, 5.) for gensidig at opbygge, trøste og hjælpe hinanden fremad paa Saliggørelsens Vej (1. Thess. 5, 11. 14.; Col. 2, 18. 19.; Jud. 20.), og for at kunne være varagtige i Apostlernes Lærdom, i Samfundet, i Brødsbrydelsen og i Bønnerne (Ap. Gj. 2, 42). En saadan Forbindelse af sande Kristi Disciple, ordnet efter Guds Ord, er en kristen Menighed (Joh. 10, 27.; 8, 31). Det ny Testamente vedbliver at være Menighedens uforanderlige Regel og Rette-snor (1. Cor. 3, 9—11.; Ef. 2, 20).

Ethvert Medlem, uden Forskel, har nøje at efterkomme Kristi Anordning i det 18. Kapitel af Mathæus Evangelium fra det 15. til det 17. Vers. Det er enhver's Pligt i Kærlighed at modtage en

Formaning, eller, hvor det er nødvendigt, i Kærlighed at give den, uden at lade noget desangaaende komme til en tredjes Kundskab.

I Følge dens Stifters Regel er Menigheden berettiget og forpligtet til ved ordentlig Afstemning at udelukke saadanne af dens Medlemmer, hvis Levned mod-siger deres Bekendelse — som have overtraadt et eller andet af Guds Bud og ikke ville lade sig bringe til hjertelig Anger, oprigtig aabenhjertet Bekendelse og til det Forsæt virkelig at bedre sig, ved de Formaninger, som bleve dem givne, altsaa fremture i Synden (1. Cor. 5, 1—13.; 2. Thess. 3, 6.; Tit. 3, 10. 11.; 1. Tim. 1, 19. 20.; 6, 3—5). Medlemmer, som gøre sig skyldige i Synder, der give offentlig Forargelse, eller i flere Gange gentagne Synder, og hvis blotte Ord foreløbig ikke fortjener Tillid, udelukkes paa samme Maade uden Hensyn til Forsikringer om Anger (1. Cor. 5, 1—13.; Math. 3, 8).

Om Ægteskabet.

Vi tro, at Ægteskabet er stiftet af Gud

(1. Mos. 2, 24.; Hebr. 13, 4.; Ef. 5, 22—23.) til gensidig Hjælp mellem Mand og Kvinde (1. Mos. 2, 18.) til Menneskeslægtens Forplantelse (1. Mos. 1, 27. 28.) og for at undgaa Utugt (1. Cor. 7, 2.; 7, 9.), ligeledes at Manden kun tør have én Hustru og Hustruen kun én Mand, saa længe begge Ægtefæller leve (Math. 19, 4—6.; 1. Cor. 6, 16).

Vi ere overbeviste om, at kristne bør gifte sig i Herren med troende (1. Cor. 7, 39.; 9, 5.; 1. Mos. 6, 1—3.; Josv. 23, 12. 13.; 1. Kong. 11, 1—8.; Esra Kap. 9 og 10; Neh. 13, 23—28).

